

Виноградник

Юрій Липа

Побачив видиво я. День сірів і в нім
З тисячолітніх соків лози виноградні
Преписні кетяги зродили в цілім полі.

Почув я голос: "То - вітчизни грона,
То - найбагатші жнива, що зросли з любові,
У дозріванню пишнім мислі, чину й літ".

Побачив видиво я. Всі на чорних конях
Безжалісні їздці один за одним гнали.
І, наче в помсті, тратували стиглий сад.

І страх мене вгорнув. Вони ж топтали жнива
Свого краю й крові, і були свої це
З тавром скаженості, і страху, і зневіри.

О, хай би не діждати ще раз того стида,
О, хай би не діждати ще раз тої ганьби,
Як діло знищення не від чужинців бачить!

Чи ж довго нищить будуть, чи ж не стануть врешті
Ніколи в обороні свого, що найбільше й
Найбільш беззахисне - душі? Чи ж тут не буде
Господаря ніколи, тільки - пиха слуг?..

І голос відповів: "Це тільки мить і проба.
Господар є То - Бог. І Він лозу відновить".
(1938)